

Tot allò que se m'escapa

A Isabel Molés.

Estimada Isabel, t'escric aquesta postal enmig de l'hort on cavil·le totes aquestes lletres. A poc a poc assumisc com l'oblit em visita i accepto que per més voluntat posada i empeny no canviaré el món.

Amb el transcórrer dels dies he comprès que no existeix cap voluntarisme, ni enaltiment fatu de cap individu que pugui sostenir aquesta tasca.

Camine entre els fraus amb el cap cot i una màrfega de pensaments s'entortolliguen i fan sotsobrar la meua ànima. Em cau el sol de biaix i no puc amb la pena i tristesa que arreplegue cada jorn i que, desballestat, xafe.

Però aleshores Isabel, recorde el teu missatge:- Bon dia Príncep, ja és primavera!

I des dels teus quatre anys comprenc que sóc un miserable per tota la bellesa que se m'escapa:

El vent que et canta al bosc,

el despertar del gerani jaspiat,

la formiga que amb l'ànima transporta l'aliment futur,

els noms blancs afegits als teus somnis,

les músiques que et fan vibrar,

els teu llostrejar en l'amor,

el voleiar silencios de les fades,

les mans dels pares que sempre t'acompanyen,

tantes i tantes altres coses...

Bellíssima Isabel, ara no comprendràs aquests enginys de paraules que t'adrece. Ho sé. Però els he plantat al cor dels teus pares on creixerà una delicada flor per acompanyar-te; viurà molt més enllà de les estacions i serà sempre amb tu.

És per la innocència que la teua dolça veu en mi desperta i com una almoïna, m'ha obsequiat tot açò que és massa i se m'escapa.

T'intente un tobogan de paraules; te'l dibuixe per mormolar-te, tímid, com t'estime.

No mai oblidaré aquell teu "Bon dia Príncep, ja és primavera".

Empetitit per la teua llum, sempre seré teu. I tu, en aquest cor, la primavera.

[La web d'informació de Grupeco](#)